

Романтичне інтермецо

Борис Олійник

Д. Тендюку

Я родивсь безнадійним романтиком –
Дон Кіхот у масштабі села...
А любов моя з синім бантом
До практичнішого пішла.

Потім хтось по секрету (між нами!)
Передав мені з уст в уста:
“Я до нього з серйозним наміром,
А він – чуєте?! – вірші чита!”

Але я не пославсь на рейках
І до циніків не помчав.
Тільки пізнім осіннім рейсом
Завітала до мене печаль.

Журавлиним крилом ласкаво
Повела: “Не сумуй, відболить”.
І за спомин у чуб русявий
Запекла сріблянисту нить...

Дон Кіхоте, гідальго мужній,
Що це кінь твій баский поник?
Часом важко бува нам, друже,
В цей двадцятий практичний вік.

Скільки їх, од вдоволених сонних,
Добре виглажених, як плац,
Приміряло на стіл кухонний
Твій легкий романтичний плащ.

Чуєш: он вони, добре влаштовані,
І за всяких умов – “на коні”, –
Із своїх умебльованих штолень
Пропонують програму мені:

- Що ти, хлопче, розводиш паніку
І нервуєш людей щораз?
Ну, нехай Казахстан.
А Іспанія?
Що вона тобі - тітка, сестра?!

Рвешся у бій. А кому це нада?
Хочеш грому - сходи в кіно.
І, між іншим, уже барикади
Вийшли з моди давним-давно.

Дон Кіхоте, давай-но пісню,
Та поділим на двох плаща...
А їй-богу, вона залізна,
Древня логіка у міщан.

Може, справді і нам вже треба
Якоритись на супокій?
Почекайте: а як же небо?!
А дорога, а вірний кінь?!

А земля, що петляє колесом,
А фіалки, а солов'ї!
А ще ж не відкриті в космосі
Орхідеї твої й мої!

І не всі теореми доведені,
Не дочитані всі казки.
І не вся ще земля заметена
І побілена на святки.

А ще...
За далеким квітнем,
Аж на станції Солов'ї,
Жде мене Дульсінея в блакитному
Із моїх заворсклянських країв...

Дорозмножуйтесь в теплім болоті,
У помірність одягши свій ляк...
Я кажу:
не було б Дон Кіхотів,

Вже б давно посивіла земля!